

udenfor Ægteskab, overfor hvilke der paa-
hviler den paagældende Forsørgelses- eller
Bidragspligt. Hvis den højtærede Justits-
minister som jeg havde mere indgaaende
Kendskab til Forsørgelsesvæsenets Admini-
stration eller overhovedet vilde lytte til
dem, der har det, vilde han aldrig have
ændret Folketingets Forslag paa dette Punkt;
som sædvanlig er de Bemærkninger til Lov-
forslaget, som begrunder den foretagne
Ændring, rent formelle og uden Interesse.
Enhver, der kender nærmere til disse For-
hold og til kommunal Administration, vil
vide, hvor umaadelig mange senere ganske
uoprettelige Ulykker der er fremgaaet af
en oprindelig Fortielse paa dette Punkt,
hvor Sandhedspligt baade er en Betingelse
for den ægteskabelige Lykke senere og for
vedkommende Ægtefælles, i Regelen Hu-
struens, Samvittighedsro.

Om det store Stridsspørgsmaal, For-
men for Indgaaelse af Ægteskab, den fak-
ultative eller den saakaldte tvungne bor-
gerlige Ægteforening, skal jeg udtale mig
ganske kort, idet jeg her fuldkommen kan
henholde mig til den lange Udredning af
dette Spørgsmaal, som jeg fremsatte i for-
rige Samling, jfr. Landstingets Forhand-
linger Sp. 1280—86. Vi staar her stadig
paa Folketingets og Venstres gamle Stand-
punkt, og vi siger med J. C. Christensen:
„Jeg tror ikke, at man her i Frihedens Navn
kan tale om at gaa over til en fakultativ
Ordning, thi den skaffer netop ikke Frihed.
Jeg tror, at det, man skal fremholde i denne
Sag, er Sandheden, Sandheden fuldt ud til
alle Sider. Det vil skabe en lykkelig Løs-
ning for alle Parter.“ Men den højtærede
Justitsminister foretrækker her Statskirke-
hykleriet og det, jeg vil kalde den aandelige
Uærlighed, samtidig med, at han i Virke-
ligheden selv i Bemærkningerne til §§ 27—31
er inde paa, at den borgerlige Ægteforening
egentlig er en konsekvent Gennemførelse
af et i og for sig rigtigt Princip. Udtalelsen
i Bemærkningerne om, at den fakultative
Ordning nu er gennemført i Sverige, Norge
og paa Island, er et glimrende Udtryk for,
hvorledes man selv i Grundtvigs Fædre-
land kan bruge de andre Lande, naar det
tjener aandelige reaktionære Interesser. Jeg
skal i øvrigt paa dette Punkt overlade den
højtærede Justitsminister til, om jeg saa
maa sige, nærmere Behandling af hans lige
saa højtærede Kollega, Undervisningsmini-
steren, der netop i det kirkelige Udvalgs
Betænkning viser sig at have haft Rygrad
nok til ikke at svigte Venstres tidligere
Standpunkt i denne Sag, men stadig holder
paa det borgerlige Ægteskab, og jeg skal

for dette Punkts Vedkommende slutte med
at sige, at vi fra vor Side hverken vil gaa
paa Akkord med Hensyn til Reglerne i
Kapitel 4 eller med Hensyn til § 29, hvor-
efter det er overladt Præsten, altsaa for
saa vidt en Statsembedsmand, selv at be-
stemme, om han vil udføre visse af de Hand-
linger, som Staten hjemler Borgerne Ret,
eventuelt Pligt til at faa foretaget af Stats-
myndighederne, saaledes Vielse af Parter,
der ikke begge hører til Folkekirken og
Vielse af fraskilte. Vi er imod enhver util-
talende Sammenblanding af rent borgerlige
og religiøse Synspunkter.

Med Hensyn til Reglerne om Ægte-
skabs Omstødelse samt om Separation og
Skilsmisse saavel som med Hensyn til de
sidste Kapitler har jeg ganske vist forskel-
lige Indvendinger, men da disse ikke er af
mere indgribende Betydning eller vedrører
principielle Uoverensstemmelser, egner de
sig egentlig bedre til Drøftelse i et Udvalg,
og jeg kan derfor her nøjes med at frem-
sætte et Par enkelte Bemærkninger. Den
ene vedrører § 61, hvorefter den højtærede
Justitsminister vil give den ene Ægtefælle
Ret til at faa Ægteskabet opløst ved Dom,
naar den anden er dømt til en Frihedsstraf
af to Aar. Her er jeg for en Gangs Skyld
enig med det kirkelige Udvalg, naar dette
siger, at denne Dom under alle Omstændig-
heder maa gælde en i den offentlige Mening
vanærende Handling, og tilføjer, at det
synes urimeligt, at f. Eks. en politisk For-
brydelse eller Voldsforbrydelse mod Tredie-
mand, begaaet af en maaske i øvrigt eksem-
plarisk Ægtefælle, skal kunne give den
anden Ret til Skilsmisse. Det manglede
bare, om min Kone, hvis jeg — jfr.
den i øvrigt eksemplariske Ægtefælle —
i ædel og uselvisk Harme over den
megen Reaktion, som Justitsministeren
præsterer, vilde overfalde samme Mini-
ster, hvad Gud forbyde, og derfor blev an-
bragt indenfor de under ham sorterende
Mure i f. Eks. 2 Aar, saa skulde kunne faa
Skilsmisse, maaske oven i Købet for at
kunne indgaa Ægteskab med den højtærede
Justitsminister — Kvinder har jo altid
Medlidenhed med den svage; nej, det fore-
kommer mig, at man her maa kræve en i
den offentlige Mening vanærende Handling.
Endvidere er det nærmest overflødigt at
bemærke, at vi er imod Bestemmelsen om
Genindførelse af den gejstlige Mægling i
§ 75, medens det maaske ikke er overflødigt
at bemærke, at det samme er Tilfældet med
Regelen i § 54, der er i Strid med Kommis-
sionsudkastet og med de andre nordiske
Landes Love, idet den fortsat hjemler